

Υποτονική κριτική Σημίτη με σοσιαλιστικό «φόντο»

ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΤΕΩΣ ΥΠΟΥΡΓΟΥ ΣΤΗΝ ΠΑΝΤΕΙΟ

Σε ομιλία του στην Πάντειο ο τ. υπουργός Εθνικής Οικονομίας κ. Κ. Σημίτης έδωσε τη δική του άποψη για τη νέα πολιτική πρόταση που πρέπει να προβάλλει το ΠΑΣΟΚ, την οποία αποκάλεσε σοσιαλιστική εκσυγχρονιστική λύση.

Εμμέσως πλην σαφώς, ο κ. Σημίτης επέκρινε την επίσημη πολιτική του κόμματος, μιλώντας για ιδεολογικές αγγυλώσεις και κυριαρχία του λαϊκισμού. Ο υποτονικός χαρακτήρας, όμως, της κριτικής αυτής και η ανάγκη, ταυτόχρονα, να διατηρηθεί ο σοσιαλιστικός μανδύας, υποχρέωσαν τον ομιλήτη να πάρει θέσεις, που ελάχιστα έπεισαν.

Τα βασικά σημεία της ομιλίας του κ. Κ. Σημίτη ήταν τα εξής: «Η ανάπτυξη δεν είναι μόνο οικονομική μεγέθυνση. Είναι και μεταβολές στους θεσμούς της οικονομικής οργάνωσης, στο πολιτικό σύστημα, στο πολιτισμικο-κοινωνικό περιβάλλον.

Μέσο για την ανάπτυξη είναι ο εκσυγχρονισμός. Με εκσυγχρονισμό εννοούμε τη διεύρυνση των δυνατοτήτων της ελληνικής κοινωνίας να αντιμετωπίζει τα προβλήματα της εξέλιξης της και να καθοδηγεί τις λύσεις τους.

Προϋποθέτει ότι οι υπάρχουσες μορφές οργάνωσης είναι και παραμένουν ανοιχτές, επιτρέπουν μεταβολές, προσαρμογές και την επέκταση των ρυθμιστικών τους δυνατοτήτων. Αυτό δεν συμβαίνει στη χώρα μας.

Στην Ελλάδα υπάρχει κρίση εκσυγχρονισμού. Την προκαλούν μεταξύ άλλων η όλο και στενότερη διασύνδεση με τη διεθνή οικονομία, η στασιμότητα στην ένταξη μεγάλων τμημάτων του αγροτικού πληθυσμού και των αυτοαπασχολουμένων σε πιο εξελιγμένους τρόπους οικονομικής δραστηριότητας.

Η κρίση του εκσυγχρονισμού εκδηλώνεται με σειρά από παθολογικά φαινόμενα όπως:

Η τάση για επέκταση της κρατικής παρέμβασης και για μεταφορά προβλημάτων από το οικονομικό στο διοικητικό-πολιτικό σύστημα. Η αδυναμία του υφισταμένου συστήματος κοινωνικών παροχών να προσαρμοστεί στις εξελίξεις. Οι διαρθρωτικές αδυναμίες της οικονομίας, η παρεμπόδιση της λειτουργίας της αγοράς και οι μακροοικονομικές ανισορροπίες. Ένα συνδυαστικό κίνημα που χαρακτηρίζεται από κομματικοποίηση και

οικονομίστικη τακτική. Ο πελατειακός χαρακτήρας, η αδιαφορία και ο συγκεντρωτισμός της διοίκησης. Το άναρχο πλέγμα νομικο-διοικητικών κανόνων. Η αδυναμία των πολιτικών να αποστασιοποιηθούν από τις επιχειρηματικές δραστηριότητες και να αυτοδεσμευθούν ως προς τα μέσα που μετέχονται για να χρηματοδοτήσουν την δραστηριότητά τους. Ο έντονος ρόλος των κομμάτων σε όλους τους κληνικούς χώρους.

Ιδιαίτερα σημαντική είναι η ακύλωση της ιδεολογίας. Η κυρίαρχη ιδεολογία στον προοδευτικό χώρο αντανάκλα προβλήματα που παρελθόντος. Αγνοεί την αλληλοεξάρτηση των οικονομιών και δεν έχει απαντήσει πρακτικά ποιά είναι η σοσιαλιστική προοπτική σε μια μικρή χώρα με ανοιχτή οικονομία. Κυριαρχεί ο λαϊκισμός. Ο λαϊκισμός δεν εκπαιδεύει, διαχωρίζει την κοινωνία σε εχθρούς και φίλους και συσπειρώνει συγκαλύπτοντας πραγματικές αντιθέσεις και προβλήματα. Η ακύλωση της ιδεολογίας παρεμποδίζει τον διάλογο και τη δημιουργία κοινωνικής συναίνεσης, προϋποθέσεις του εκσυγχρονισμού».